

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Karlem Seidlem, Ph.D., advokátem, se sídlem Jiráskova 1343/2, Karlovy Vary, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, č. j. MV-41132-4/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 11. 2019, č. j. 57 A 91/2019 - 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Karla Seidla, Ph.D., advokáta, se sídlem Jiráskova 1343/2, Karlovy Vary.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019, č. j. OAM-29046-9/DP-2018, zamítlo žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.

[2] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra a toto rozhodnutí potvrdila. Uvedla, že žalobce se v České republice zdržuje od roku 2007, v období od 14. 3. 2016 do 13. 3. 2018 disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Dne 31. 1. 2018 podal žádost o prodloužení tohoto povolení k dlouhodobému pobytu, která byla zamítnuta, neboť vyšlo najevo, že žalobce namísto výkonu podnikání pracoval (posuzováno materiálně) v pracovním poměru. Odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo zamítnuto dne

20. 3. 2019. Dne 19. 9. 2018 žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť na území ČR legálně žije a pracuje jeho manželka a rovněž jeho nezletilý syn. Této žádosti nemohlo být vyhověno podle § 46 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná se ztotožnila s tímto posouzením věci ze strany správního orgánu I. stupně a jako nedůvodné označila rovněž odvolací námitky žalobce týkající se výkonu samostatné výdělečné činnosti (zde odkázala na předchozí rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání) a nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (zde žalovaná uvedla, že žalobce může svou rodinu navštěvovat v rámci bezvízového styku EU s Ukrajinou).

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že správní orgány neměly přihlížet k podkladům získaným v rámci jiného řízení (o žádosti o prodloužení povolení k pobytu za účelem podnikání). Skutková zjištění v rámci uvedeného řízení byla ostatně nesprávná a žalobce je obsáhle vyvracel. Dále žalobce namítl, že neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu za účelem podnikání nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Závěrem žalobce napadl nesprávnost posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť by byl narušen normální život jeho rodiny, manželka žalobce by přišla o svého manžela a nezletilý syn o pravidelný kontakt se svým otcem.

[4] Krajský soud v Plzni nadepsaným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Jako důvodnou shledal žalobní námitku, že § 46 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců neumožňuje zamítnutí žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Krajský soud z díkce § 46 odst. 1 cit. zákona dovodil, že zamítnutí žádosti připadá v úvahu pouze v případě (i) neplnění účelu víza pro pobyt nad 90 dnů, pokud je žádáno o dlouhodobý pobyt pro stejný účel, nebo (ii) pokud žadatel neplnil účel víza nad 90 dnů. Pokud odst. 3 cit. ustanovení odkazuje pro případy žádostí o sloučení rodiny na obdobné použití odst. 1, znamená to, že i na tyto žádosti je třeba zcela aplikovat § 46 odst. 1. U žalobce ovšem nebylo zjištěno, že by neplnil účel předchozího víza nad 90 dnů, nýbrž odlišného pobytového oprávnění, tj. povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tento závěr ostatně dle krajského soudu podporuje i čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2003/86/ES, podle něž mohou členské státy zamítnout žádost o pobyt rodinných příslušníků toliko z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.

[5] Krajský soud ovšem shledal nedůvodnou námitku týkající se nepřípustnosti užití podkladů získaných v souvislosti s jiným správním řízením. Takový postup není za splnění podmínek uvedených v judikatuře NSS (rozsudky č. j. 4 Azs 248/2017 – 37 a č. j. 10 Azs 383/2017 – 36, a usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 16/2003 – 56) v rozporu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Žalovaná (dále „stěžovatelka“) napadla výše uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítla, že krajský soud nesprávně vyložil § 46 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, konkrétně je nesprávný názor krajského soudu, že neplnění účelu

pokračování

předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny dle těchto ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[7] Stěžovatelka nesouhlasí ani s tím, že směrnice 2003/86/ES umožňuje zamítnutí žádosti o povolení k pobytu rodinných příslušníků pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Zákon o pobytu cizinců upravuje více důvodů pro zrušení či nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ČR. Např. podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je možné nevydat takové povolení, pokud se cizinec nedostaví k pohovoru, ve stanovené lhůtě nepředloží vyžádané doklady, předloží padělané či pozměněné náležitosti žádosti nebo nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza. Z toho je zřejmé, že lze žádost o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu sloučení rodiny zamítnout i z jiných důvodů, než je veřejný pořádek, veřejná bezpečnost či veřejné zdraví.

[8] K aplikaci § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stěžovatelka uvádí, že tam použitý výraz „obdobně“ znamená, že mají být vyvozeny stejné následky z takové úpravy. Toto ustanovení odkazuje na řadu jiných ustanovení zákona, která se týkají vydávání dlouhodobých víz, ale mají se použít na vydávání povolení k dlouhodobému pobytu z účelem sloučení rodiny v celém rozsahu.

[9] Po logickém výkladu za použití argumentu *a minori ad maius* je možné nevydat povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny rovněž v případě, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, pokud o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny požádal v době, kdy už na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za jiným účelem. Pokud je důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu neplnění účelu, pro který mu bylo vydáno vízum, tím spíše by mělo být důvodem pro zamítnutí takové žádosti neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu jakožto vyššího bytového statusu.

[10] V rozsudku NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, se konstatuje, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. zaměstnáním, studiem či podnikáním a tyto činnosti musí být na území skutečně vykonávány. Neplnění účelu bylo v minulosti dle judikatury NSS i krajských soudů důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu. Stěžovatelka je toho názoru, že nejinak by tomu mělo být též v případě žádostí o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Je totiž ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali jen cizinci, kteří dodržují platné právní předpisy. Proto nelze ignorovat skutečnost, že cizinec v minulosti po nezanedbatelnou dobu (v případě žalobce dvou let) neplnil účel pobytu na území a obcházel české zákony. Stěžovatelka vyjádřila obavu, že v případě aprobování názoru krajského soudu bude docházet ze strany cizinců ke zneužívání podání těchto žádostí.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka by měla respektovat, že pokud lze zákon vykládat různým způsobem, není možné aplikovat extenzivně nepřipustný výklad ustanovení zákona v neprospěch účastníka. Naopak státní orgány by měly přistoupit k výkladu, který je pro účastníka výhodnější a zachovává jeho práva. Výklad, kterého se domáhá stěžovatelka, je v rozporu se zněním § 46 odst. 1 zákona

o pobytu cizinců, který nevyhovění žádosti umožňuje pouze v případě neplnění účelu předchozího víza k pobytu nad 90 dnů, což ovšem nebyl případ žalobce (kterému stěžovatelka – dle žalobce nesprávně – vytýká neplnění účelu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu). Případné nejasnosti výkladu určitého ustanovení zákona nesmí stěžovatelka překlenovat svou úvahou jednoznačně k tíži žalobce. Výklad přijatý krajským soudem zcela odpovídá znění zákona a respektuje i další metody výkladu právních předpisů.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Nejvyšší správní soud rovněž nepovažuje kasační stížnost za nepřijatelnou dle § 101a odst. 1 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jak vyplývá z rekapitulace, sporná je otázka správnosti názoru vysloveného v napadeném rozsudku krajského soudu, že z § 46 odst. 1 věty druhé ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevyplývá nutnost zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na českém území v případě, že žadatel v minulosti neplnil účel dlouhodobého pobytu povoleného pro podnikání.

[15] Podle § 46 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.* Podle odst. 3 téhož paragrafu, [p]ro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m)), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že citovaná ustanovení byla do zákona o pobytu cizinců včleněna zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017. Protože se jedná o vládní návrh zákona a protože použitá formulace se může jevit poněkud nelogická, je vhodné ověřit záměr, s nímž byl uvedený text navržen (přičemž v průběhu projednávání v komorách Parlamentu České republiky nedoznal text uvedených ustanovení žádných změn) porovnáním s důvodovou zprávou. V té se uvádí, že: *„Návrh doplnění § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců navazuje na změny v ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců, kdy cílem je, stejně jako v případě změny navrhované v tomto ustanovení, explicitně zakotvit jako důvod nevydání povolení k dlouhodobému pobytu skutečnost, že cizinec neplní účel pobytu, pro který mu bylo uděleno dlouhodobé vízum a pro který žádá po uplynutí platnosti tohoto víza o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Speciální důvod nevydání povolení k dlouhodobému pobytu se zakotvuje i pro případy, kdy k neplnění účelu pobytu docházelo v*

pokračování

minulosti v případě, kdy cizinec žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za tímtež účelem, za němž měl uděleno dlouhodobé vízum. Neplnění účelu v minulosti se zde posuzuje v případě toho víza, které bezprostředně předcházelo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. (...) Změny navržené v § 46 odst. 3 až 6 jsou v zásadě legislativně technickým důsledkem doplnění v § 46 odst. 1, kterým má být umožněno otázku neplnění účelu pobytu posuzovat i u speciálních druhů dlouhodobých pobytů (v případě, že žádostem o taková povolení k dlouhodobému pobytu bezprostředně předcházela pobyt na dlouhodobé vízum).“ (sněmovní tisk č. 990/0, Poslanecká sněmovna 2013 – 2017, www.psp.cz, zvýraznění NSS).

[17] Z citované důvodové zprávy vyplývá, že zákonodárce zamýšlel právě takové řešení, které i výslovně vtělil do textu § 46 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců a k němuž dospěl i krajský soud v napadeném rozsudku. Tedy, že důvodem pro nevyhovění žádosti o povolení dlouhodobého pobytu má být pouze takové neplnění účelu víza k pobytu nad 90 dnů, které se týká účelu, pro který je žádáno o povolení k dlouhodobému pobytu, a to jak v případě, že jde o žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podanou v době platnosti takového víza nad 90 dnů, tak i v případě žádosti o dlouhodobý pobyt podané po uplynutí platnosti víza. Jestliže pak § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkazuje na obdobné použití prve uvedeného ustanovení, nelze z toho v žádném případě dovozovat, že by neplnění účelu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu mělo být automaticky důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jak dovozuje stěžovatelka. Stěžovatelkou navržené použití výkladového argumentu *a minori ad maius* v dané věci nepřipadá v úvahu, neboť dlouhodobé vízum a povolení k dlouhodobému pobytu jsou odlišné pobytové režimy upravené v zákoně o pobytu cizinců samostatně.

[18] Stěžovatelka se fakticky domáhá analogické aplikace § 46 odst. 1 věty druhé ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců v neprospěch žalobce. Takový postup ovšem není možný. Jak vyplývá z ustálené judikatury Ústavního soudu, např. z nálezu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04, „lze dovodit závěr, dle něhož připouští-li vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek - pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení.“ Totéž vyjádřil ve svých rozhodnutích i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku z 14. 3. 2007, č. j. 2 Aps 3/2006 – 53, se uvádí, že „Nejvyšší správní soud totiž vychází ze skutečnosti, že použití analogie legis je v zásadě přípustné toliko ve prospěch účastníka správního řízení, nikoliv v jeho neprospěch“. Zákaz analogie v neprospěch účastníka je rezolutněji dán tam, kde je právní úprava nedokonalá, nepřesná a umožňující více výkladů (srov. Mates, P.: Analogie ve správním právu, kdy ano a kdy ne. In: Správní právo 1/2014, s. 42; též rozsudek rozšířeného senátu 16. 10. 2008, čj. 7 Afs 54/2006-155, č. 1778/2009 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud má za to, že to je právě případ i zákona o pobytu cizinců, který vzhledem k jeho celkové nepřehledné struktuře a častým a vzájemně neprovázaným novelizacím představuje předpis na samotné hranici srozumitelnosti, a to i pro jej aplikující správní orgány, a zároveň obsahuje úpravu velmi intenzivně zasahující do práv cizinců a jejich rodinných příslušníků zaručených i ústavním pořádkem České republiky a právem Evropské unie. Právě u takového právního předpisu je třeba důsledně trvat na zákazu analogie v neprospěch účastníka.

[19] Stěžovatelka dále vysvětluje, že její výklad § 46 odst. 1 věty druhé a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se opírá o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, avšak neuvádí žádné konkrétní rozhodnutí, v němž by takový závěr měl být vysloven. K tomu

Nejvyšší správní soud uvádí, že se nepodařilo dohledat žádné na věc dopadající rozhodnutí kasačního soudu, které by vykládalo tato ustanovení v novelizovaném znění (tj. účinném od 15. 8. 2017) způsobem, kterého se dovolává stěžovatelka.

[20] Stěžovatelka také napadala argumentaci krajského soudu související s omezením důvodů, pro které lze neudělit povolení k pobytu rodinným příslušníkům dle směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny. Zde je třeba uvést, že tento argument použil krajský soud jako argument podpůrný, nicméně není zřejmé, proti čemu vlastně stěžovatelka brojí. Je totiž zřejmé, že čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice, dle kterého členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, představuje součást platného práva, které zavazuje i stěžovatelku. Je pravdou, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny může být vyřízena negativně i z nemeritorních důvodů uváděných stěžovatelkou (cizinec se nedostaví k pohovoru, nepředloží potřebné podklady k ověření náležitostí uváděných v žádosti, předloží padělané či pozměněné doklady atd.), což není *a priori* v rozporu s požadavky cit. směrnice (srov. např. její čl. 7). V této souvislosti lze poukázat též na bod 13 odůvodnění směrnice, dle kterého *[j]e třeba stanovit procesní pravidla posuzování žádosti o sloučení rodiny a postup projednávání vstupu a pobytu členů rodiny. Tyto postupy by měly být s ohledem na běžné pracovní zatížení správních orgánů členských států účinné a snadno zvládnutelné, průhledné a spravedlivé, aby dotyčným osobám nabízely odpovídající právní jistotu.* V této souvislosti je třeba apelovat na zákonodárce (srov. předchozí odstavec) i na správní orgány včetně stěžovatelky, aby přispívaly k naplnění tohoto požadavku unijního práva tak, že nastavení procedur a požadavků pro projednávání žádostí o povolení k pobytu především u těch cizinců, kteří jsou rodinnými příslušníky ve smyslu cit. směrnice, bude transparentní, předvídatelné a spravedlivé.

[21] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že se obecně ztotožňuje s názorem stěžovatelky, že je legitimním veřejným zájmem, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří dodržují platné právní předpisy. Každé porušení právních předpisů však nemusí nutně vést k odepření pobytového oprávnění. V této souvislosti Nejvyšší správní soud vysvětlil právě k aplikovanému § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců již v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29 (jak je výstižně shrnuto v právní větě): *„Ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny (...) je nutno interpretovat ve světle směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, jejímiž ústředními prvky jsou respekt k rodinnému životu a nejlepší zájmy nezletilých dětí. V důsledku akcentace těchto hodnot musejí být důvody veřejného pořádku, pro které lze žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zamítnout, srovnatelně závažné jako důvody veřejného pořádku dle čl. 45 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie. K zamítnutí žádosti z důvodů veřejného pořádku proto může být přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustil jednání (nebo alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.“*

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

[23] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšný žalobce má právo na úplnou náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti. Tyto sestávají z odměny právního zástupce za jeden úkon právní služby dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti, ve výši 3.100 Kč. Dále má žalobce právo na náhradu hotových výdajů za tento úkon dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani. Celková výše náhrady nákladů tedy činí 4.114 Kč. Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu jednoho měsíce, v níž je stěžovatelka povinna žalobci tuto částku uhradit. Pokud žalobce uplatňoval i odměnu za úkon jeho zástupce spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí tyto náklady žalobci nepřiznal, neboť stejný zástupce zastupoval žalobce již v řízení před krajským soudem, byl tedy s věcí dostatečně obeznámen.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu